

זאת הברית

ביטאון האגודה הארץ-ישראלית של היהודים המשיחיים

מאי 2007 - אביב תשס"ז

גיליון מספר 21

תוכן עניינים

פרידה מוורן ולינדה גרהם

גרשון נראל

עמוד 1

מפעילויות האגודה בשנים האחרונות

חנן לוקץ

עמוד 4

קהילת 'בית חסדא' חיפה

חנן לוקץ

עמוד 8

קהילת 'הכרמל' חיפה

דני סייג

עמוד 9

מהתקשורת: על המשיח והמשיחיים

שרה נראל

עמוד 10

'מבצע חסד' ערב קום המדינה

גרשון נראל

עמוד 11

אמונה ומעש ברחוב האבות וברחוב הנביאים

"לו אוכל להקניא את עמי-בשרי ולהושיע מקצתם" (אל הרומיים יא 14)

גרשון נראל

ל הברית החדשה ואל האמונה החיה ביסוד המשיח אדונינו התודעתית באמצעות וורן ולינדה גרהם. ההיכרות בינינו נוצרה בבאר שבע, כשהייתי תלמיד בבית הספר התיכון, בתקופה שקדמה למלחמת ששת הימים. הם ביקרו בבית הוריי והזמינו אותנו להשתתף במפגשים ללימוד כתבי הקודש. האסיפות התקיימו במתחם הכנסייה האמריקאית שנבנה בזמן הטורקים, ברחוב האבות 15 שבעיר העתיקה בבאר שבע.

וורן ולינדה גרהם

במוצאי שבת ובימי ראשון ורביעי בערב, הגיעו כתריסר אנשים שכללו את משפחת גרהם, משפחת אולבי ואסתר סיבנטו, עוד משפחה או שתיים שהגיעו באופן בלתי סדיר וכן כמה רווקים, ביניהם

**אכן, היום קשה למצוא
שליחים שמוכנים להקריב
את חייהם למען בשורת ישוע
בארץ למעלה מ-40 שנה**

גב' רות לורנץ ז"ל. לינדה אירגנה את השירה בעזרת הספר 'שיר חדש', ניגנה בפסנתר או בעוגב הישן הקטן, ולפעמים שרה סולו. וורן תמיד הכין מראש את השיעורים בעברית, ולא נבהל מהשגיאות הלשוניות הרבות שעשה. בבירת הנגב של אותם הימים הקרינו שניהם סביבם את אמונתם האישית, ובכל מקום 'הקניאו' אנשים שונים: עולים חדשים, ותיקים, צעירים ומבוגרים, בדואים ותיירים.

לוורן וללינדה הייתה ראייה תיאולוגית ברורה בנוגע להתגשמות הנבואות על אודות העם היהודי ששב לציון וצפוי להאמין במשיח. בעיניהם עם ישראל של ימינו הוא המשכו הישיר של עם ההבטחה בתנ"ך. שניהם קשרו את חייהם במדינת ישראל ובתושביה באמצעות דברי התנ"ך והברית החדשה, תוך כדי שמירת החגים והמועדים העבריים וחגיגת אירועים אישיים כמו ימי הולדת בשפה העברית. אצלם בבית הם השתדלו לדבר עברית באופן שוטף, ואת חמשת ילדיהם חינוכו בבתי ספר ישראליים. בהשוואה לשליחים אחרים מחו"ל ששלחו את ילדיהם לבתי ספר דוברי אנגלית, בלט דבר זה בצורה יוצאת דופן.

במשך עשרות שנים השקיעו וורן ולינדה את עצמם בפעילויות עם הילדים, תחילה בבאר שבע ואחר כך ברחוב הנביאים בירושלים. הם אירגנו מפגשים לצעירים בסופי שבוע, יזמו והפעילו את הקייטנות, וקיימו את כנסי הנוער בהתמדה ובנאמנות ומתוך אהבה רבה. הם ידעו גם לשלב

את האמונה בישוע קבלתי בתהליך איטי ומפותל. לא הייתה לי חוויה חד-פעמית מסעירה, כפי שקרה לשאל-פולוס בדרכו לדמשק. היו לי שאלות והתלבטויות רבות. רדיפות הכנסייה את היהודים, כמו גם תולדות הצלבנים, האינקוויזיציה הנוצרית והאנטישמיות התיאולוגית היו 'טריים' בזיכרוני. הצגתי לוורן הרבה שאלות. הוא ניסה תמיד לענות ולהסביר בסבלנות. במיוחד אני זוכר כיצד הדגיש את ההבדל המהותי בין ישוע והברית החדשה מצד אחד, לבין חטאי הכנסיות מצד שני. לבסוף, לאחר כמה שנים, בקשתי ממנו שיטביל אותי בכינרת.

סמוך למלחמת ששת הימים התרשמתי מאד מהעובדה שוורן ולינדה, שהיו בעלי דרכון אמריקני, לא עזבו את הארץ. בקלות הם יכלו למלט את נפשם בתקופת המתח ששרר כאן לפני פרוץ המלחמה, ובכל זאת סירבו להתפנות. הם נשארו בבאר שבע ובחרו לעודד את מכריהם וידידיהם, ועזרו בכל מה שהיה אפשר. באותה תקופה, כשאבי היה במילואים ובערבים הייתה חובה להאפיל את החלונות ואת הרחובות מחשש להפצצות של מטוסים מצריים, נהג וורן לבקר אצלנו בקצה השני של העיר, בשכונה ו' החדשה. הוא היה מגיע פתאום, בחושך, רכוב על אופניים.

וורן ולינדה יוני 2006

בקהילה המשיחית ברחוב האבות בבאר שבע, בסוף העשור של 1960, היו מאמינים ספורים בלבד. לאסיפות התפילה ולימוד הכתובים, שהתקיימו

הקהילה המשיחית הישראלית ברחוב הנביאים 56 ('בית דורשי אמת' בזמן הבריטים) - לא רק בשבתות אלא גם במהלך השבוע. אז היו עדיין בין החיים אישים בולטים בקהילה כמו שלמה (זאב) קופסמן, יעקב גורן ואליאס סריקס. וורן ולינדה נמנו על ראשוני הקהילה במתכונתה החדשה ברח' הנביאים (מדצמבר שנת 1969), והשפיעו לא מעט על עיצוב דמותה.

רבים אחרים בפעילויות אלה. את כל מי שרק היה פנוי הם מייד 'גייסו' לעבודת התנדבות עם הנוער. בדרך כלל היה וורן ידוע כקפדן וכשמרן, והצעירים נזהרו שלא להפר את כללי המשמעת שהוא קבע. רבים מאותם הצעירים שוורן צעק עליהם והעניש אותם רואים היום, מתוך פרספקטיבה של זמן, קצת אחרת את כעסנותו כלפי ילדים חסרי נימוס וחסרי כבוד לזולת. היום רבים מהם מחנכים את

וורן ולינדה
גרהם מימשו את
קריאתם ואת
חזונם בארץ.
הם הקדישו
את חייהם
ותרמו לתקומה
של הקהילה
המשיחית דוברת
העברית בארץ
ישראל בתקופה
זו של אחרית
הימים. הם שירתו
את המאמינים
המקומיים במשך
עשרות שנים
מתוך הזדהות
מלאה איתם,
הן רוחנית והן
חומרית. באופן
עקבי הם נמנעו
מלהפוך את הקהילה

קידוש בקייטנה

המקומית לשלוחה משובטת של הארגון ששלח אותם. להפך, הם תמכו בכל מובן בקהילה מקומית עצמאית, השתלבו בה ואף הובילו אותה. הם עודדו חשיבה מקורית ועבודת קודש בשפה העברית. אכן, היום קשה למצוא שליחים שמוכנים להקריב את חייהם למען בשורת ישוע בארץ למעלה מ-40 שנה. תודה לאל על הפרי הרב שהם הניבו בחסדי האדון ישוע. תפילתי היא שמושיענו יגמול להם ויברך אותם גם בגמלאות בארץ מוצאם יחד עם בני משפחתם. Ω

(דברים אלה נכתבו עבור חוברת זיכרונות שהוכנה לוורן ולינדה לקראת אירוע הפרידה מהם, שנערך במושב יד השמונה ביוני 2006.)

ילדיהם באותה דרך ודורשים את אותה משמעת. כשהייתי סטודנט באוניברסיטה העברית לאחר מלחמת יום הכיפורים, התגוררתי בבניין רחב המידות של 'האגודה המשיחית והשליחית' (C&MA) ברחוב הנביאים 55 בירושלים. באותה תקופה גרו שם גם וורן ולינדה עם ילדיהם וניהלו את המקום. הייתי בן בית אצלם למעלה משלוש שנים. הכנסת האורחים שלהם הייתה תמיד חביבה ואמיתית, וזאת לא רק כלפיי אלא גם כלפי הסטודנטים האחרים ששכרו חדרים בבניין הגדול, ביניהם אפרים גולדשטיין, ג'ואן (ג'וני) הנדרן (סולן), ארנולד פרוכטנאום ואשתו אן. באותה עת היה חשוב לכולנו להשתתף באופן קבוע באסיפות של

ועבדו בביצורים (בן-מאיר) - גם אם היה זה על בסיס

מקום הכינוס ברח' דוד המלך, שנת 2007

של היהדות הנורמטיבית, במיוחד עקב זיקתם לנוכרים דוברי האנגלית בארץ, הרי שבמדינת ישראל הם התערו לחלוטין בחברת הרוב היהודית דוברת העברית. יחד עם זאת, במשך השנים התחדדה באופן קוטבי ההבחנה בין אמונתם הציונית-תנ"כית מחד גיסא, לבין התיאולוגיה האנטי-ציונית בקרב הפלשתינים הנוצרים מאידך גיסא. קוטביות זו הפריכה את הציפיות שהועלו בחוגי המיסיון בראשית ימי המדינה, שדווקא המסגרת הכנסייתית היא המסוגלת לגשר על הפערים שבין יהודים משיחיים לבין פלשתינים נוצרים. Ω

(ההמשך בגיליון הבא)

( ) © 2007. כל הזכויות שמורות לגרשון נראל. אין להעתיק מאמר זה או חלקים ממנו, לרבות תמונות, ללא רשות מראש בכתב מהמחבר.)

אישי בלבד, ולא נחשבו בציבור לבשר מבשרה של החברה הלאומית היהודית. אף שהצהירו ששיבת ציון היא התגשמות פלאית של נבואות התנ"ך - והבינו שהם עצמם חלק מכך - למעשה הם נמצאו במילכוד היסטורי מורכב ומסובך.

בעקבות גלי העלייה המסיביים לאחר קום המדינה עלו בהדרגה לארץ גם יהודים משיחיים, והם הצטרפו למקומיים שסירבו להתפנות ובחרו להישאר במדינת ישראל.

הוותיקים והחדשים הקימו קהילות עצמאיות משלהם, ללא קשרי תלות בכנסיות, והתארגנו במסגרות של אגודות עותומאניות ומאוחר יותר בעמותות רשומות עם מוסדות משלהם.

נקודת מפנה ביחסי היהודים המשיחיים עם הממסד הכנסייתי ועם החברה היהודית

'מבצע חסד' היה קו פרשת המים בהיסטוריה המודרנית של היהודים המשיחיים בארץ ישראל. עד אז היו רוב-רובם כפופים לכנסיות ולארגוני המיסיון מאומות העולם, והיו נתונים להשפעתם המכרעת הן מבחינה ארגונית וחומרית והן מבחינה תיאולוגית. אך מאז 'מבצע חסד' ואילך נטלו היהודים המשיחיים את גורלם בידיהם ופנו למסלול חדש של פעילויות ופרשנויות משלהם.

בנוסף על כך, אם בזמן המנדט היו ליהודים המשיחיים רק קשרים מעטים עם חברת הרוב

© כל הזכויות שמורות למחברים. אין להעתיק מאמרים אלה או חלקים מהם לרבות תמונות, ללא רשות בכתב ממערכת 'זאת הברית'. עורכים: גרשון נראל וחנן לוקץ מרכזת: שרה נראל עריכה לשונית: טל פסטמן גרפיקה: ישי נראל

האגודה הארץ-ישראלית של היהודים המשיחיים

ת"ד 40192, מבשרת ציון 90805 טל' 02-5791087 פקס: 02-5349052

דואר אלקטרוני: mjai@netvision.net.il אתר: www.mjai.org